

[Arne Bjerregaard.]

vover, intet vinder. Foreløbig har vi en buket af love fra skatte- og afgiftsudvalget til behandling. Jeg mener, at de forslag, som ligger her, og som vi har til behandling nu, har to formål, for det første at udvide forbruget og for det andet at styrke erhvervslivet. De går selvfølgelig op i en højere enhed, idet en udvidelse af forbruget også har indflydelse på erhvervslivet, simpelt hen styrker erhvervslivet, i hvert fald den indenlandske produktion.

Den foreslåede momsnedsettelse vil givet øge forbruget. At den så skaber problemer, især for detailhandelen, både i det øjeblik momsen nedsettes, og i det øjeblik den sættes op igen og i tiden derimellem, ja vel, det er vi vel vidende om. Derfor har vi heller ikke været døde for butikshandelens henvendelse. Men vi må trods alt mene, at den forøgede omsætning, som givet vil fremkomme ved momsnedsettelsen — det er da det, der er vores intentioner med at nedsætte momsen — vil kompensere for det ekstraarbejde, som uvægerlig vil blive stort, især i butikshandelen.

Endvidere er vi i kristeligt folkeparti opmærksomme på det, som hr. Stetter har fremført om, at momsnedsettelsen kan betyde, at f. eks. et parcelhus vil blive adskillige tusinde kroner billigere at bygge i nævnte periode. Vi noterer os, at de andre foranstaltninger, vi gennemfører i denne samling, også vil være med til at fremme beskæftigelsen i byggesektoren, ligesom den lavere obligationsrente, som vi håber på, og som jo allerede er en realitet, plus bedre belåningsmuligheder egnsvis kan give en vis overbeskæftigelse inden for byggesektoren. Men jeg kan berolige hr. Stetter med, at vi er i forligspartierne enige om at tackle de problemer på så tidligt et tidspunkt, at der ikke af den grund fremkommer nogen som helst lønglidning.

Med hensyn til frigivelse af den bundne opsparing, som mange selvfølgelig harcelerer over kommer nu på så tidligt et tidspunkt, skal jeg da gerne indrømme, at jeg tror ikke, effekten i form af forbrugsudvidelse er særlig stor. Men jeg mener, den har en væsentlig psykologisk virkning, og det har også en vis betydning i sådan en mægtig pakke, som vi nu laver, og som vi selvfølgelig ønsker vedtaget.

Vort i øjeblikket største oppositionsparti, som det i alt fald ønsker at kalde sig, og saglige oppositionsparti, har fremsat nogle bemærkninger i betænkningen. De må være udformet af hr. Voigt. Man udtaler glæde over, at vi er kommet til sandhedserkendelse, og der føres så en masse frem om, at vi har lavet tåbeligheder, og at vi har sovet tornerosesøvn, og at fremskridtspartiet har været forudseende, men til sidst står der:

„idet landets interesser betyder mere for os end partipolitiske krumspring.“

Man kunne nok have lyst til at spørge: hvis det ikke er partipolitiske krumspring, som fremskridtspartiet i den øjeblikkelige situation ønsker at foretage, hvorfor i al vide verden skriver man så sådan et stykke i betænkningen? Det må da have et partipolitisk formål. Det kan være, at hr. Voigt vil overtale mig om, at han er blevet båret af Pegasus' hest, da han udformede dette, men jeg kan betro hr. Voigt, at jeg nærmere tror, han er gået i Fælleden med hr. Pan, da dette er udformet.

Med hensyn til udskrivningsprocenten noterer vi med glæde, at den fastholdte udskrivningsprocent på 90 i realiteten er en fastholden af den tidligere skattelettelse og faktisk også en videreførelse af skattelettelsen. Hvis jeg ikke hørte forkert, udtalte hr. Stetter, at de konservative med denne udskrivningsprocentsnedsettelse havde foreslået en skattelettelse på op til 10 pct. En nedsettelse fra 90 til 81 pct. giver, så vidt jeg kan udregne det, da højst en nedsettelse i statsskatten på mellem 4 og 5 pct., og den vil ikke berøre kommuneskatten, så jeg ved ikke, hvor de 10 pct.s nedsettelse kommer fra. Det kan godt være, jeg har misforstået hr. Stetter, så beklager jeg det.

Med hensyn til den hetz, som hr. Stetter fremførte mod momsnedsettelsen, må jeg som andre spørge: hvorfor har konservative taget den kovending med hensyn til momsen?

Jeg kan berolige hr. Stetter med, at vi har prøvet at drage tjenestemændenes indfrosne dyrtidsportioner ind i forligsdebatten, men vi bøjer os altid for saglige argumenter, og vi mente, at i den givne situation var der saglige argumenter for ikke at frigive dem.

Med hensyn til investeringsfradrag og investeringsfondshenlæggelse mener jeg, at